

1. fejezet

„ – Ó, Tiffany, nem tudtam, hogy milyen az igaz szerelem, amíg nem találkoztam veled. Ugye megbocsátasz nekem, hogy annyi fájdalmat okoztam neked, szerelmem?

Jake tágra nyílt szemekkel nézett Tiffanyra, közben lassan, óvatosan felemelte a kezét, és érzékeny simogatta az arcát, a nyakát, majd haladt lefelé, egészen le, a melléig. Tiffany egyre erősebben kapkodta a levegőt és megbabonázva nézett Jake-re. A fiatal lány mellbimbói elárulták az igazi érzelmeit. Jake magához szorította, és Tiffany rögtön megérezte Jake mérhetetlen vágyát, ahogy neki feszült a csípőjének. Már most is hatalmas volt.

– Igen, Jake, megbocsátok neked – sóhajtott Tiffany. – Egy feltétellel, soha többé nem hazudhatsz nekem. Őszintének kell lenned velem. Mindent el tudok viselni, szerelmem, a karjaidban, csak a hazugságot nem.

– Ígérem, mindent megteszek érted. Te vagy álmaim asszonya, Tiffany. Engedd, hogy megmutathassam neked, mennyire szeretlek – ezzel megfogta szerelme kezét és a duzzadó férfiasságára húzta, ami hatalmas és kemény volt, forrón lüktetett és már csak a beteljesedésre várt. ”

Ditte nagyot sóhajtott, hátradőlt a széken, hogy kinyújtóztassa az elgémberedett tagjait. Közel járt a befejezéshez a legújabb könyvében, már csak az utolsó nagy jelenet volt hátra. Amikor Jake és a még szűz Tiffany egymáséi lesznek. Aztán élnek boldogan, míg a halál el nem választja őket.

Szipogott még egy kicsit, mint minden alkalommal, amikor mélyen átélte, amit leírt. Kéjesen nyújtóztatta ki kezét, lábát, végül ismét egy nagyot sóhajtott, és elindult megnézni a postáját.

Épp sétált vissza a kertkapuban lévő postaládájától, amikor hallotta, hogy csöng a vonalas telefonja. Egyedül a menedzsere, Samantha hívta őt ezen a számon. Tudta, hogy közeleg a leadási határidő, valamint az előző regényének a dedikálásai, tehát biztos volt abban, hogy fontos a hívás. Megszaporázta hát a lépteit, és még épp fel tudta kapni a kagylót, mielőtt bekapcsolt volna az üzenetrögzítő, amit Samy elvből nem használt. Miközben Samant hát hallgatta fél füllel arról, hogy az előző regénye eddig hány példányban kelt el, hogy hol lesznek felolvasások, dedikálások, megakadt a szeme egy díszesen címzett borítékon.

Elsötétedett előtte minden, amikor kiemelte a meghívót. Az exvőlegénye volt olyan pofátlan, hogy meghívta őt az esküvőjére.

Vajon mi ezzel a célja? Így akar visszavágni azért, mert miután lebukott, otthon, a saját ágyukban, Ditte kidobálta az összes cuccát a kapun kívülre, beleértve a ruháit is, és meztelenül kellett kirohannia a kerten keresztül, a szomszédok nagy örömére? Vagy azt akarja bizonyítani, hogy igenis Ditte volt a hibás mindenért, hiszen ő két hónappal a látványos szakításuk után máris megnősül? Vagy a sznob családja dicsekedni akar egy ismert és kedvelt íróval az esküvői vendégek között?

Közben Samantha csak mondta és mondta a magáét, majd amikor végre észre vette, hogy Ditte nem válaszol, hirtelen visszakérdezett.

– Jó lesz így, Ditte? Rendben van neked?

– Persze, hogyne, csináld csak, ahogy akarod, meg ahogy szoktad – válaszolt síri hangon.

– Hé, jól vagy? Biztos vagy benne?

– Persze, igen és igen. De ne haragudj, tudnánk ezt folytatni egy óra múlva? Éhen halok, ma még nem ettem egy falatot sem.

– Na jó, egy óra múlva ott leszek nálad és személyesen fejezzük be. Mennyi időre van még szükséged az utolsó fejezethez?

– Egy nap, már csak a nagy jelenet van hátra, aztán ők is élhetnek boldogan, amíg meg nem halnak.

– Akkor ismét időben elkészülsz.

– Mint mindig, Samy, mint mindig – válaszolta türelmetlenül Ditte.

– Jó, azért ne harapd le a fejem.

Samantha már le is tette a telefont, köszönés nélkül, ahogy szokta. Szerinte a köszönés, meg az udvariaskodás csak időpocsékolás, telefonban pedig pusztá pénzparlás.

Ditte készített egy szelet vajás kenyeret magának, és úgy döntött, hogy a hűtőben lévő banán is ehető, ugyanis a cseppfolyós állapottól még elválasztotta egy hajsza. Más nem igen volt otthon, mert amikor írt, akkor következetesen elfelejtett vásárolni. Jesse, a barátnője, meg Samy, a menedzsere gondoskodtak arról, hogy ne haljon éhen.

Végszóra meg is jelent Jesse, kezében egy dobozzal, benne a kedvenc pizzájukkal.

– Na mi van hamupipőke, kidolgoztad magad? Vagy maradt még valami holnapra is? – ölelte meg a barátnőjét, és máris ment a konyhába.

– A legjobbkor jöttél, te is meg a pizza is. Mert a vajás kenyértől már herótom van. Két napja ezt eszek – fintorgott Ditte.

– És miért nem melegítetted meg a kaját, amit a hűtőben hagytam?

– Mert melegedés helyett felrobbant. A nyomai még ott vannak a mikróban.

– Aha. És a felvágott, amit tegnap hoztam?

– Az rosszkor volt rossz helyen.

– Na ezt fejtsd ki bővebben – ült le a konyha asztalhoz Jesse, és vigyorogva várta barátnője válaszát.

– Az úgy történt, hogy kivettem a kenyeret, a vaját, majd megláttam a felvágottat. Isteni volt az illata. Kitettem az asztalra mindent, majd elrohantam a WC-re, és mire visszajöttem, Sátán, a szomszéd macskája már a papírt nyalogatta.

– Hogy jutott be Sátán a konyhába?

– Azt hiszen véletlenül nyitva felejtettem a bejárati ajtót.

– Véletlenül?

– Persze hogy véletlenül, Jesse, nem gondolod, hogy direkt felejttem nyitva és pont a bejárati ajtót, februárban, este tízkor? Egyébként is ennek a lusta dögnek az lenne a dolga, hogy ellássa magát ennivalóval.

– El is látta – nevetett Jesse, – a te konyhádból. Okos macska ez. És jó az ízlése is.

– Vettem észre. Na mindegy, a vajás dobozt minden esetre nem tudta kinyitni, és magában a kenyér sem kellett neki, csak és kizárólag a felvágottat ette meg. Én meg ehettem a maradékot utána.

Épp csak végeztek a pizzával, amikor megérkezett Samatha is, kezében két papírzacskóval. Egyikben frissen sült péksütemény illatozott, a másikban hamburger és sült krumpli.

– Ebédeltetek már? – kérdezte köszönés helyett, és azonnal csatlakozott a lányokhoz a konyhában.

– Csak egy pizzát, szóval jöhet az utánpótlás. Dittének van mit pótolni – vigyorgott Jesse, majd elmesélte Sátán, a szomszéd macska újabb gaztettét.

Mire a lányok végeztek a második fogással és a desszerttel, Ditte is jobb színben látta a világot. Mindaddig, amíg Samatha meg nem szólalt.

– Tudod, csajsz, azért meglepődtem ma rajtad, hogy ilyen egyszerűen igent mondtál a tévés szereplésre. Mondjuk, pont itt az ideje, hogy megtedd ezt a lépést, hiszen a közönség imád téged.

– Mire mondtam igent? – tátotta el a száját Ditte és majdnem megfulladt az utolsó harapás süteményben.

– A tévés interjúra – ismételte el lassan és tagoltan Samantha, mintha Ditte értelmi fogyatékos lenne. – Már be is ütemezték április közepére. Én meg átszerveztem a dedikálásaidat, hogy előtte való nap legyen időd egy kiadós szépítkezésre.

– Kizárt, hogy én a tévében szerepeljek – vékonyodott el Ditte hangja, aki máris közel került a síráshoz. – Bármit, csak ezt ne! Mondd, hogy viccelsz velem, Samy!

– Dehogy viccelek. Egyébként itt a menetrend a következő hetekre. Nyugi, semmi gond nem lesz. Csak add önmagad.

– Hé, ez nem a legjobb tanács, Samy – szólt közbe Jesse.

– Á, ne foglalkozz semmivel, Ditte. Négyen lesztek meghívott vendégek, nem egyedül leszel. Tehát semmi baj nem történhet – ezzel Samantha lezártnak tekintette a témát.

Letette az asztalra a kinyomtatott menetrendet, majd ahogy jött, úgy ment. Köszönés nélkül.

– Ezt nem hiszem el – suttogta megtörten Ditte. – Mondd, hogy nem igaz!

– De, igaz – olvasta a barátnője válla fölött a papírokat Jesse. – Ne izgulj, ha tényleg négyen lesztek a stúdióban, nem sok minden történhet. Én majd segítek neked megfelelő ruhát és cipőt választani, amiben nem fogsz orra esni, mégsem lesz trampli a megjelenésed – simogatta meg barátnője haját, mintha nem is a barátnője, hanem a gyereke lenne.

– És eljössz velem a szépítkezésre is – durcáskodott tovább Ditte, – mert valakinek oda kell rám figyelni, nehogy igent mondjak egy neonzöld hajfestésre vagy más baromságra.

– Azért az a halvány lila szín nem állt rosszul neked – nevetett Jesse, mert azonnal eszébe jutott, amikor az egyik fodrászatban rábeszéltek Dittét egy merészebb frizurára, amiben a merész mindössze az volt, hogy magentára, azaz egy erős rózsaszín és lila közti átmenetre festették a haját. Amit aztán egy órás hisztizést követően addig gyepáltak, míg végül halvány lila lett, ami mégis kevésbé volt feltűnő. – Egyébként, hogy sikerült igent mondanod Samynek?

– Ne is kérdezd. Bertinek, igen az ex vőlegényemnek, volt képe meghívót küldeni az esküvőjére. Ettől annyira ledermedtem, hogy nem figyeltem kellően Samathára, csak automatikusan igent mondtam mindenre. Ettől persze még egy dög, mert tudja jól, mennyire utálok a tévés szereplést, mégsem hívta fel rá a figyelmemet.

– Ne őt hibáztasd, ő csak azt csinálja, ami a legjobb a karrierednek.

– Nem hiszem, hogy jót fog tenni a karrieremnek, ha hülyét csinállok magamból a tévében. Még jó, hogy az ilyen műsorokat általában előre felveszik, és ha kell, meg is vágják – duzzogott tovább Ditte.

– Biztos vagy abban, hogy a Cassandra Show nem élő adás? Na mindegy is, a lényeg, hogy ne izgulj, április közepéig még sok minden történhet. Veled is, meg a stúdióval is, sőt a műsorral is. Szóval csak pozitív gondolkodás! Én meg rohanok, mert üzleti megbeszélésem van egy új ügyféllel. Vigyázz magadra, estére hozok megint kaját, és meg is várom, amíg megeszed, nehogy ismét Sátánnak jusson minden földi jó – nevetett Jesse, és elviharzott.

2. fejezet

Ditte képtelen volt az írásra koncentrálni, csak a tévés szereplés járt az eszében. Az interneten megnézte a műsor weboldalát, és rosszul lett. Alig kapott levegőt. Nem csak, hogy élő a műsor, de a weboldalon külön meg lehetett nézni a legkínosabb jeleneteket egy-egy kis klipben. Előre látta, ahogy csúcsot dönt a nézettsége a baki-parádében.

Aztán úgy döntött, inkább vásárlással üti el a délutánt. Azt az egyetlen jelenetet bármikor meg tudja írni később is. Vagy éjszaka. Különben is, még van egy hete a leadási határidőig.

Alaposan felöltözött, tekintettel a február végi időjárásra. Meleg pulóver, bélelt farmer, tolldzseki, sapka, sál, kesztyű – és indult. Kivételesen nem zárta ki magát, időben kivette a kulcsot az ajtó belső feléről, a táskáját és pénztárcáját is magához vette, sőt, még a telefonját sem felejtette a töltőn. Mindenre felkészült.

Vagy mégsem.

Sajnálatos módon a kertkaput még mindig nem csináltatta meg, kicsit meg kellett lökni hogy kinyíljon. Mivel nem a kapura koncentrált, hanem még mindig a tévé műsoron járt az agya, csak azt érezte, hogy nem sikerült kinyitnia elsőre, szóval másodszorra jóval nagyobb erővel lökte meg.

Kár volt.

Elsőre is kinyílt a kapu, csak éppen Donald, a postás próbálta megtartani az egyensúlyát a kapu túl felén, a lefagyott lépcsőn. Másodszorra Ditte teljes sikerrel járt, és nem csak szélesre tárta a kaput, de Donaldot is sikerült elsöpörnie az útból. Szegény postás három lépcsőfokot zuhant, háttal lefelé. A feje és a fenéke szinte

egyszerre ért földet. A táskájából ezer felé szóródtak a levelek, értesítők, újságok.

– Jézusom, Donald, mi történt? – eszmélt fel a révületéből Ditte.

– Azt én is kérdezhetném tőled – morgott Donald miközben próbált felülni. – Próbáltalak megfékezni, de olyan voltál, mint egy hurrikán. Te győztél. Már megint. Komolyan mondom, veszélyességi pótlékot fogok kérni, amíg ebben a körzetben dolgozom.

– Várj, ne mozdulj, majd én összeszedek mindent – sietett a postás segítségére Ditte.

Az utolsó, még jeges lépcsőfokot meg akarta spórolni, mivel utána a járda már jégtelenítve volt. De ebből csak az jött össze, hogy a járdára ugrott, majd megbicsaklott a bokája, és hogy ne essen a térdére, a félig már feltápászkodott Donaldot használta tompításnak. Sajnos a térdét így is beverte, a bokája meg recsent egy jókorát. És még Donaldot is kifektette, a szó szoros értelmében. Rövid időn belül másodszor.

– Ditte, az ég áldjon meg, muszáj kinyírnod? – jajdult fel a postás.

– Basszus, bocs, és ezer bocs. Ne haragudj! Mindjárt segíték.

– Ne, Ditte, ne segíts. Csak azt ne, jó? Maradj a fenekeden, oké? Miután lemásztál rólam, természetesen. Illetve hívhatnád a mentőt, mert attól tartok, hogy nem bírok lábra állni, és a csuklóm is kezd bedagadni – nézett kárvallottan a kezére Donald. – Csak ne állj fel, kérlek, és ha lehet, ne is mozdulj meg! Legalábbis ne az én közelemben. Menni fog?

– Na jó, ez még menni fog. De hol a táskám, basszus?

– A járda másik felén. Muszáj felállnod? Nem tudnál inkább odakúszni?

– Most már dugulj el! Ó, a mindenségit, ebből tényleg kúszás lesz. Szerintem kificamodott a bokám. Most meg mit röhögsz?

– Csak azt, hogy belőled filmet kellene csinálni, Ditte. Egyszer már rám öntötted a felmosó vizet, mert elfelejtetted, hogy fél perccel korábban kinyitottad nekem a kaput, egy másik alkalommal leforráztál a frissen főzött kávéddal, mert megijedtél, amikor rád köszöntem, holott te hagytad nyitva nekem az ajtót. Most meg nem elég, hogy lelöksz a lépcsőn, de még rám is esel pluszban. Minden találkozásunk egy katasztrófa, és egyre nehezebb túlélni.

– Ne légy igazságtalan velem – érte el végre a táskáját a lány, – ha belegondolsz, sokkal több az olyan alkalom, amikor nem török az életedre.

– Persze, amikor nem vagy itthon. Akkor kifejezetten békés errefelé minden. Nem csodálom, hogy itt nincsenek betörések, még a bűnözők is messze elkerülnek téged.

– De csak azért, mert egyet már ártalmatlanná tettem, és ennek híre ment.

– Aki meztelenül menekült tőled, a szomszédok nagy derűtségére?

– Nem, az az exvőlegényem volt – válaszolta, miután hívta a mentőket és megadta a pontos címet. – A betörő épp a hálószobámban a bugyijaim meg melltartóim között turkált, amikor rajta kaptam. A riasztó pisztolyommal kényszerítettem, hogy a megbecstelenített ruhadarabokat vegye magára, persze, csak miután meztelenre vetkőzött. Ezek után udvariasan kikísértem, és közben riasztottam a szomszédokat. Mindannyian készítettünk néhány

felvételt a betörőről, amit kipoztoltunk a Twitteren azzal, hogy legközelebb meztelenül fog távozni az, aki megpróbál betörni bárkihez a környéken.

– És mi volt az ex vőlegényeddel?

– Őt rajtakaptam a titkárnőjével, az én ágyamban. A titkárnő jobban járt, mert a táskájával és némi alsóneműben távozott, amíg tartott nálam a döbbenet. A vőlegényem viszont megpróbálta kidumálni magát. Nem jött össze neki. Minden cuccát kidobáltam az hálósobai ablakon, ami az utcára nyílik. Próbálta magára tekerni az ágyterítőt, de erről lebeszéltem az éjjeli lámpával a kezemben. Ezért aztán kénytelen volt meztelenül távozni, a kerten keresztül.

Mielőtt Donald rosszul lett volna a nevetéstől, befutott a mentő.

– Kit ért baleset? És miért fetrengenek mindketten a járdán? Fogyasztottak drogot, alkoholt? Bármifélét? – kezdte sorolni a kérdéseit a mentőorvos, de Donald leintette.

– Ditte mellett nincs szükség drogra, azon kívül először engem ért baleset, majd őt is. És azért fetrengünk a járdán, mert egyikünk sem bír lábra állni. Mellesleg én fogni sem tudok a jobb kezemmel.

– Értem. Van kettős látásuk? Hallucináció?

– Ditte nevében nem beszélhetek, nekem egyik sincs. És jobb is így, mert belőle egy is elég. Higgyék el nekem. Csak óvatosan közelítsenek hozzá, mert a végén még magukat is be kell vinni a sürgősségire – próbált viccelődni Donald, mialatt betámogatták a mentőkocsiba.

Miközben Ditte a sorára várt, meglátott még egy borítékot a földön, kicsit távolabb, és úgy gondolta, ha a táskáját rá tudja dobni a levélre, talán magához tudja húzni anélkül, hogy fel kellene

állnia. Semmiképp nem akart bajt okozni másoknak azzal, hogy hagyja, hogy elveszen egy küldemény.

Meglódította a táskáját, de a táska hosszú füle kicsúszott a kezéből, és a táska egyenesen a doki lába mögött landolt, aki éppen megfordult, és Ditte felé akart indulni. Kevésen múlt, hogy át nem esett rajta.

– Bassz... Ki akar nyírni, aranyom? Nem volt elég a postás mára? Mennyi a napi adagja? – mérgelődött a doki.

– Ne mozduljon! – kiáltott rá Ditte, mert a táskája pont a boríték mellett landolt, a doki pedig készült rálépni.

– Mi van?!

– Vegye fel először a borítékot, és tegye be Donald táskájába. Azt hiszem, nincs több küldemény elszórva.

– Azért akart kinyírni, mert itt van egy boríték a járdán?

– Honnan tudja, hogy az nem egy nagyon fontos boríték? Hogy nem élet-halál kérdése, hogy valaki megkapja?

– Onnan, hogy ez egy ingyenes reklám levél. Az pedig a legkritikább esetben élet-halál kérdése – morgott a mentős, de azért felvette a borítékot és beletette a postás táskájába. – Most már mehetünk?

3 fejezet

A kórházba gyorsan eljutottak, ám ott akkora tömeg volt, hogy fél órát kellett várniuk, mire kaptak egy-egy tolószéket.

A betegfelvételen egy Kathy nevű idősebb nővér tartotta a frontot. Láthatóan tele volt a hócipője mindennel, és alig várta, hogy vége legyen a műszakjának. Donald próbálta egyszerűsíteni az esetet, és amikor megkérdezte tőle a nővér, hogy mi történt, csak annyit mondott, hogy elcsúszott a jeges lépcsőn. Ám Ditte nem akart kibújni a felelősségvállalás alól, és azonnal hozzátette

– Én löktem le a lépcsőn, azért csúszott el. Na nem direkt, vagy azért mert ki akartam nyírni, hanem csak nem láttam, és azt hittem, hogy a kapu megint beragadt. Szóval a rendőrséget nem kell hívni. Egyébként is ismerjük egymást.

– Maga kicsoda? – kérdezte Kathy nővér cseppet sem udvariasan.

– Én a másik beteg vagyok, akit behoztak, együtt Donalddal. De az én balesetemet én okoztam, saját magamnak, az nem Donald volt. Neki semmi köze nem volt hozzá, attól eltekintve, hogy ráes-tem. Ezért is van nekem kisebb sérülésem, neki viszont nagyobb.

– Megtenné, hogy öt percre befogja a száját? És engedi végezni a munkámat, és nem traktál a hülyeségeivel?

– Azért gorombának nem kell lenni – rántott egyet a vállán Ditte. – Gondoljon arra, hogy mindjárt vége a műszakjának, és mehet haza, vehet egy forró fürdőt...

– A műszakom most kezdődött – nézett rá mérgesen a nővér.

Miután Donald maga mögé toltta Dittét tolószékestül, végre befejeződött az adminisztráció, és odébb gördült, hogy valaki majd eltolja a röntgenre.

Kathy nővér ránézett Dittére, és csak odalökte a kitöltendő papírokat elé, aztán máris egy másik beteggel kezdett foglalkozni.

– Azt hiszem, nem vagyok neki szimpatikus – suttogta Ditte Donaldnak. – Lehet, hogy a legközelebbi regényembe majd jól beleírom, és ő lesz az, aki soha nem ismeri meg a földöntúli boldogságot.

– Aha, az jó lesz – hagyta rá Donald, mert már nagyon fájt a lába.

Végre megjött egy újabb nővér és eltolta először Donaldot a röntgenig, majd alig fél óra múlva visszament Dittéért is. Ismét egymás mellé kerültek, most már a röntgenre várakozók sorában. Ditte éppen azon gondolkozott, hogy ha még sokáig nem kerülnek sorra, fel kell, hogy hívja Jessét, hogy ne várjon rá a vacsorával. Ám ekkor végre Donaldot szólították. Abban reménykedett, hogy mégis sikerül előbb hazaérnie, mint a barátnőjének.

Donald csak odaintett neki, amikor áttolták a gipszelőbe, és Ditte máris a röntgenben találta magát.

A doki úgy vette ki a kezéből a kórházi iratokat, hogy közben rá sem nézett. A betegkísérő segített levetni a csizmáját, de a nadrágja szárát fel kellett vágni, mert a szűk szárú farmert lehetetlenség volt áthúzni a bedagadt bokáján. Így aztán fél combig felhasították, mert a térdét is meg kellett röntgenezni.

– Kész van már? Nem divatbemutatóra kell készülni, hölgyem, hanem röntgenre – szólt be az öltözőbe az orvos türelmetlenül.

– Nem tudom, magának mennyi ideig tartana mindez, de nekem nem megy gyorsabban. Mi van, ma mindenki emberevő hangulatban van ebben a kórházban? – vágott vissza Ditte, miközben próbált felmászni a röntgen asztalra a fájós lábával.

Aztán csak várt. És várt. És még mindig várt, de csak nem történt semmi.

– Leszállhat, ez a röntgen bedöglött. Ne nézzen így rám, nem én rontottam el. Ez van. Csak fogja a cuccát, és áttolják a másik röntgenhez. Remélem, az bírni fogja a hajtást – ezzel már ki is ment a szobából.

– Ez a doki mindig ilyen szívélyes? – kérdezte Ditte a betegkísérőt.

– Eric doki? Nem, csak akkor, amikor felidegesítik. Na menjünk.

A másik röntgen előtt legalább harmincan ültek. Ditte várt egy órát, majd megállapította, hogy amióta nincs a csizma a lábán, az nem dagadt tovább, sőt egyre kevésbé fáj.

Megpróbált lábra állni. Aztán bicegett néhány lépést a fal mentén. Sziszegett egy kicsit a fájdalomtól, de pár lépés után egészen tűrhető volt a fájdalom. Néhány perccel később pedig úgy döntött, hazamegy. Ha éjszaka rosszabb lenne, másnap reggel még mindig visszajöhet.

Elbicegett a liftig, egyik kezében a fél pár csizmával, a másikban a táskájával. Egyik lábán csizma, másikon zokni, ami bent még elment, az épületben, de ahogy kilépett az ajtón, rájött hogy hibát követett el. Visszalépett, és megpróbált egy széket keresni, hogy valahogy lábára erőltesse a lábbelit, mielőtt a lábujjai lefagy-

nak a hidegben. De nem boldogult. Ekkor csörrent meg a telefonja, ami valami csoda révén épen maradt a táskájában. Jesse hívta.

– Merre vagy, ahelyett, hogy itthon lennél? Kórház vagy rendőrség? – kérdezte a barátnője praktikusán.

– Kórház. Gyere értem, kérlek.

– Mi történt? Miért nem tudsz taxiba ülni és hazajönni?

– Mert az egyik lábamon nincs csizma, és baromi hideg van kint ahhoz, hogy zokniban mászkáljak.

– Nem kéne ágyban lenned?

– De, otthon. Csak előbb haza kell, hogy jussak. Most társalogni akarsz, vagy elindulsz végre?

– Már úton vagyok, nyugi. Öt perc.

Jesse megpróbált komolynak maradni, ami egészen addig sikerült is neki, amíg Ditte odáig nem ért a sztoriban, hogy másodszor is jól meglökte a kaput, ezzel sajnos elsodorta a postást.

– Jaj, Ditte, nem csodálnám, ha Donald átkérné magát egy másik körzetbe. Szegény fiú azt hiheti, hogy kifejezetten utazol rá.

– Á, tudja, hogy nem. Egyébként neki is elmondtam, hogy csak olyankor történnek velünk balesetek, amikor itthon vagyok.

– Még szép – nevetett Jesse, – de hogy kerültél te a kórházba?

– Segíteni akartam Donaldnak összeszedni a szétszóródott leveleket. Ehelyett átestem rajta, illetve egész pontosan, rá estem. De ettől függetlenül még reccsent egyet a bokám, meg a térdem is jókorát koppant a járdán.

– Ditte, neked nem szerelmes, hanem vicces regényeket kellene írnod. Elég lenne megírni azt, ami veled történik, és szerintem ál-

landóra kibérelnéd az első helyet a top-listán – törölgette a nevetéstől könnyes szemét Jesse.

– Most legalább érted, miért nem szabad bemennem a tévébe. Egyébként az egész mai napi rémálmod Samynek köszönhetem. Ugyanis tényleg előben adják a műsort, és a weboldalukon külön össze vannak gyűjtve a legcikisebb bakik. És bárki megnézheti, ahányszor csak akarja. Én leszek a baki-királynő. Kösz, de nem.

– És mit tudsz csinálni?

– Hát, addig még kitörhetem a nyakam, vagy legalább a lábam, akkor lesz indokom visszalépni. De lehet, hogy kivetetem a vakbelem, vagy mit tudom én, elköltözöm Tibetbe, és menedékjogot kérek a dalai lámától.